

ABIA AZI

Abia azi
am simțit iertarea
venind spre inima mea,
din pustiul durerii.

Abia azi am simțit
lacrima grea
pornind din fântâna tăcerii,
la clipa trecerii
spre lumea veșniciei.

Abia azi mi-am plătit
datoria de fapte,
prețul de timp
pentru darul iertării.

ACASĂ

Urc Dealul.
Porumbul își clatină foia.
Lumina topește privirea.
Aud glas de cute:
- taie, bade, coasa-n iarbă!

Urc Dealul.
Din Tonorog
urcă în valuri un sunet:
cântă cosașii.

Urc Dealul.
Mă-nchin la altare,
mă-nchin și la școală...
Pe lângă Cămin,
pe lângă Budaie,
un cal își scutură frâul.

Urc Dealul.
Păsări,
albe Erinii,
mă-ndeamnă din urmă.

Urc Dealul.
Sub pietre și ierburi
mă-ntâmpină
soborul de neamuri.

AI PLECAT

Durerea-n suflet
mi se prinde,
de câte ori privirea ta
se-ndreaptă spre zări.
Și simt atunci
că ai plecat spre alte clipe,
spre alte timpuri,
spre chipuri vechi,
spre chipuri reci...

Durerea mea adânc pătrunde
în clipa străin-a despărțirii
și-aduce din nou privirea ta
spre chipul meu,
ștergând făgașul de lacrimi
și durere,
de spaime reci,
trecute patimi
ori neuitate amintiri...

AJUN

De azi,
de ieri,
dintotdeauna,
în seara de Ajun copii colindă.

De câtva timp,
îmi pare
că am trecut o poartă.
În mine se deșteaptă imagini,
lumina mă pătrunde tot mai puternic
și fiecare clipă-i
un sunet plin.
O cumpărire-i
în orice răspuns
ce-l datorez,
o lipsă de grabă,
o blândă oboseală,
iar în privire-adesea
e singur,
un răspuns.

Renunț la lupta seacă!
Este înțelepciune?
Eu simt că printr-o poartă
de azi,
de ieri,
de câtva timp trecând,
privesc viața cu blândă împăcare
și cu iubire nouă
primind cu-nțelepciune
ce fu să-mi fie dat!

AM ALES

Am ales iubirea
din ziua ce vine
după noaptea durerii.

Frica m-a țintuit
în coșciugul de gheață;
ura mi-a ars până la cenușă
clipele.

Am ales să trăiesc în iubire,
am ales să mă-nvălui
cu haina simplă a adevărului,
și-atunci,
viața
mi-a devenit dintr-odată
ușoară,
ca o țesătură de vis.

AM PLÂNS

Am plâns
când am intrat
în umbra pădurii de argint
din vechea vale verde.

În asfințit,
o rază veghea
tăcerea serii de toamnă.

Sub adierea albastră
de catifea,
fire pluteau albastre,
ca tot atîtea vise.

În zvonul de clopot,
de la îndepărtatul schit,
am plâns
când m-am întors
acasă.

AMURG SCANDINAV

Pe lacul albastru,
Sub stânca de gheăță,
Vântul și norii
Acoperă cerul.

În miezul de noapte
Soarele verii
Sărută pământul.

Ziua e lungă;
Noaptea adastă
La porțile iernii.
Amurgul din noapte
E soarele serii.

ANOTIMPURILE BUNII

Toamna,
grădina se-îneca de tulpini de porumb
abandonate după cules,
din care clădeam colibe.
Cocenii de varză adunată-n movile,
verde și rece,
erau provizii pentru exploratorii rătăciți în pustie.

Iarna,
când frigul cădea odată cu seara,
în cuptorul Bunii ne aşteptau felii de bostan
galbeni și dulci,
bătuți de brumele nopții,
și ne strângeam “în povești”.

Avea Buna paturi largi, de lemn, cu tăblii,
și pilotă de puf.

În oale de lut ascundea provizii de “silvoiz”,
în timp ce alte ulcele erau cu laptele prinse.
În puiucul credenței ținea “de-ale gurii”,
în “conopei” era făina,
tutunul și cojocul de iarnă.
În gura “pevnitei” se găseau lucruri de taină:
câte-o mâță cu pui,
unelte antice,
mormane de cartofi, morcovi, butea cu varză...

Primăvara venea cu
-Marț în casă!
Cerul ca plumbul vărsa fulgii grei
potopind cu foșnetul zăpezii grele și ude
acoperișul,
câmpul și gardul.
Vântul sălbatic iscat alunga iarna
în zilele albelor babe..

Vara târnațul era păzit de nalbe;
de pe bordura de fier
forjat cu barosul,
pândeam sosirea mamei
pe Dâlmă;
mă bucuram chiar dacă era obosită, abătută,
mereu în aceeași haină întunecată și veche.
Mama intra pe poarta din zid,
clopoțelul suna la fel de bucurios ca și inima mea;
aveam o mie și una de lucruri să-i spun.

APROAPE VIS

Vântul prefiră pletele verii.

Pistrui de aur se aştern
Din florile soarelui.

Cosaşii se-ncântă în ierburi
De beţii nesfârşite.

Seara adie-n tălăngi printre dealuri,
Umbre tăcute sărută vâlceaua;

Pierdută e clipa.
Aproape e visul.

APUS

Lumina
Trece prin trupul meu
Ca într-o umbră.

Nesfărșite drumuri de fum
Țes păienjenii-n fire.

Rod de culoare și must
Cotropoște câmpia și dealul.
Urcă spre zări
Murmurul lin,
Aruncă apusul
Lucire de foc,
Ca un regret,
Speranță de nesfîrșită irepetare
A aceluiași timp.

ATHLON

Clopot de nor
cade
peste frunza de vis a-nserării.

Boabe de jar explodează.

Cu artificii de curcubeu,
oglinda se sparge-n puzderii,
multiplicând imaginea,
câte una pentru fiecare floare;
ploaie de stele ce cad,
fluturi ai zilelor,
roi de curcubeie în zbor.

BANII

Banii au fost inventați
pentru a fi folosiți
în locul cuvântului
dat,
în locul onoarei promise,
din neîncredere,
din bănuială,
din teama de furt,
posibil din minciună.
Ura, invidia,
teamă de trădare,
dorința de putere,
se strâng în bani,
comoară de putregai și rele,
iar cu otrava lor,
promisă și transmisă,
ne otrăvesc viața,
îmbogățindu-ne.

BEJENARII

Cocoșii disperă în cântec.
Seara arde tăciune.

Dincolo de porți
Suflete răstignite
Se-nșiră ca fumul
Pe calea durerii.

Mame cu fii
Bunici și neveste,
Lacrimi și bocet.

Corbi mari,
Corbi negri
Vestec durerea și ura!

Lăsat-am viața, robiei,
În vtre lăsat-am cenușa,
Lăsat-am iubiri și morminte.
Lăsat-am grădina în floare,
Pe calea cu spini a pustiei..

Seara arde tăciune
Păstrînd vie
speranța-nvierii!

BIBLIOTeca BODLEIANĂ

Portalul
blazon ridică spre turn,
adăpostind comori.
Ferestre sprîncenate,
în arcuri frânte,
mirate
arată spre
Scuola linguarum hebraicae et graecae
ori Arithmeticae,
ce-ascunde zidul cu crenelate porți.

Gazonul verde sclipește
și printre hortenziile din glastră,
de sub geamuri,
o mâță toarce leneș
ca focul din cămin;

Aici viața se toarce
încet,
spre nemurire.

BOȚOG

Fiul împăratului,
Boț'og
împodobit cu zdrențe
și cu pene,
trecea prin pădurea de ierburi,
jucând,
printre fluturi
mândru cântând,
în viață fără de moarte.

Lumea începe cu Boț,
fiul împăratului lumii,
furat dintre stele,
uitat printre trestii.

Plânge Boțog
cântându-și povestea
printre pietre și pene,
nestemate ori cronică,
în timp de blesteme.

BUNILOR MEI

Vă regăsesc în gesturile mele,
în vorbele ce-mi vin în gând,
în forma literei ce-aștern,
în fiecare clipă,
în fiecare rând.

Cu aripa de înger
mă-nvăluie
iubirea voastră
de dincolo de viață.

Eu sunt,
aici să fiu în locul vostru,
continuând să torc
din firul vieții,
un chip pentru suflarea
ce vine de nicăieri
și se îndreaptă spre veșnicie.

BUNRATTY

În umbra cenușie,
semețul castel normand,
cu scânteieri de scuturi
și cu mătăsuri
aduse din orient,
se-nvecinează
cu ferme,
căsuțe umile cu coperiș de paie,
unde saxoni trăiesc.

Cocoșul pintenat anunță ora;
câini cât vițeii se tolănesc pe pajiști
oițele bălaie, cu niște miei
în turmă vechind.
Sub mândra piatră veche,
căsuța sinilie
cu trandafiri la poartă
și roze la ferești
te cheamă cu aroma brișelor pufoase,
a lemnului de turbă
și-a whisky-ului străvechi.

CAII RĂZBOIULUI

De sus cade Pământul!

Şuviţe de foc
Încendiază tăria...
În mirosl de sânge
Caii gonesc a spaimă...
Chipul războiului
Se-nchipuie-n fum.
Osia se spulberă
Oiştea se sfarmă...

Cavalerul sălbatic al Apocalipsei
Se-ntrupează în piatră și sânge...
Tălpile tremură...

Matca învăluie ochii de spaime
Cu năframa negrei dureri...

- Fugi!, spune mama.
- Hail!, spune fiul,
plângând pe grumazul telegarului ucis.

- Auzi-ne Doamne, durerea!
În cenuşă îşi pleacă ei fruntea..

CALEA TROLILOR

Printre dealuri,
sure toate,
printre ierburi,
răsucite,
norii curg,
ceața se-ncurcă
în fuioare.

Dintre ghebe
și lichenii uzi și suri,
rupți, cărunți,
cu hâde chipuri
pașii strâmbi târând cu greu,
trolii,
spaima nopții lungi
personaje de poveste,
sperie copii, neveste.
Printre dealuri răstocite
pași coboară,
pași urcă
prin steiuri, prin pietre,
își clădesc din pietre vetre,
neolitici trilitoni.

CALEA TURMELOR

Sub poala pădurii
la trei stejari,
turme coboară,
ca gânduri,
albe și negre,
pe Deal.

Pe Vale,
opresc la izvor.
Acolo,
trei crai,
odată,
s-au bătut pentru o fată
de împărat.

Pe râu în sus,
ceața se lasă ușor,
foșnind a fum.

La vetre,
când seara ne cheamă,
turmele urcă ușor
spre stele,
pe calea lactee.

CAMBRIDGE

La podul de pe râul Cam
o lume clocotește;
pe biciclete,
popor de tineri curge,
ca râul Cam,
spre marea de lumină.

Școli, mănăstiri și hanuri
adăpostesc și astăzi
puhoi de lume
venită să preschimbe monezi
și informații.
Sub gresia din ziduri
ori sub portaluri de cărămidă,
blazoane și vitralii
lucesc mărturisind
vechimea ăstor locuri
de-nvățătură.

CANTERBURY

La Canterbury, într-o seară
un călător sosi la „Encre”
și începu să povestească...

Sub ziduri reci, de catedrală,
un Thomas doarme încă
de Henric plâns și neiertat în veci.

Portaluri vechi de piatră
cu uși de fag și tisă
sculptate cu însemne cavaleresti,
blazoane de meșter,
ce-nchină cupe,
printre odăi cu bărne
arse de fum și strâmbă,
printre vitralii de vreme prăfuite...

Potop de flori
revarsă ulcele smălțuite
pe sub ferestre.

Pe râu în jos,
cu apa ce curge leneș
rămâne doar timpul veșnic
și ceața.

CAPADOCIA

Sub alba transparentă a câmpiei
vibrează căldura
în fire lungi,
ca transparente chipuri.

Cămile se-nșiră pe cărări pustii;
pe neștiute drumuri
călătoresc,
ducând spre veșnicie
povara lor de timp.

La orizont,
albind în umbra nevăzută,
se-nalță cuiburi
de păsări albe,
rotind în zbor iluzii.

Când călătorul
ostenit adastă
în somnul timpului ce stă în loc,
din veacuri de poveste și magie,
aude murmur de rugi,
urcate din străfunduri,
din locuri de credință.
Sunt sufletele celor
ce sufletul iubirii l-au dat,
în veșnică și neuitată milostire.

CARTE NOUĂ

Îmi place mirosul
de carte proaspătă și nouă.

Îmi plac cuvintele frumoase
din paginile necitite.

Îmi plac imaginile calde
din miezul de cuvânt,
arzând.

Îmi place ziua în visare
și cartea nouă,
foșnitoare,
în fața ochilor,
uimiți
și-a minții mele,
cititoare.

CASA ANEI

În liniștea de miez al zilei
un prag desparte umbra
de potopul verii.

Sub vrejii de zorele,
boboci de rață,
ușor își țes cărare
prin iarba năpârlită.

În casă
e rece mirosul de mentă.
Pe cerga vărgată
în culori de-apus,
icoana vibrează
și sparge tăcerea
în glas de ghioc
un zumzet de valuri.

Ca o părere,
o umbră târzie
furiș se strecoară,
alunecă tainic
spre neștiutul destin,
spre clipa tăcerii.

CAUT MEREU

Caut mereu...

În clipa albă a durerii,
în strălucirea pură
a virtualului extaz,
eu caut...
Iar ceea ce găsesc
adesea e umbra
înșelătoarei clipe
a magicului sens,
promis
de neoprita,
neodihnita,
căutare..

CEAȚĂ DE TOAMNĂ

În ceața rece,
lumina difuz izvorăște din lună.
Suflăm în pumnii reci.
Frunzele toamnei
astupă cărarea spre casă.
Din codru,
un sunet prelung se aude;
cu spaimă ramuri tresări
și picurii nopții
cad reci pe cărare.

CENUŞĂREASA

Cerul e sulf și cenușă.

Dimineața mă abandonează
în pragul timpului,
Cenușăreasă desculță;
pierdut-am condurul!

Mă regăsesc cu greu,
gâză captivă,
în lava topită în clipa
dintre două lumi.

Care e lumea de vis?
Care e lumea de azi?

CHAKRA

Roata unește destine
mereu în mișcare,
asemeni astrelor nopții.

Roata vieții desparte
clipele zilei,
în vise albe
și negre,
aceleași iluzii.

Viața e trasă pe roată.
Zilele mor,
însetate de vise,
iluzii ale aceleiași clipe.

CHIPUL FERICIRII

larba,
nisipul,
un melc rupând-și cărarea.

Pașii mei mici,
în urma pașilor Bunii
purtând coș de pai;
un mac într-o brazdă,
șir de neodihnite furnici,
stropii de rouă
pe coaja de măr.

Clipa dispare,
lumina pălește,
păstrând fericirea,
lăsându-mi intactă iubirea.

CLIFF OF MOHER

Lung urlă oceanul;
în genuni se zbate
gemând a neputință.

Sus,
vântul amarnic mâñă norii,
înfuriat.

Faleza înalță
zidul de piatră
hotar între ape
și cer.

La marginea vremii,
sub raze de lună,
începe o lume,
din lumea ce moare.

CLIPĂ DE SEARĂ

Lăstunii se-nșiră pe sârme
în lungi șiruri,
pentru drumul
spre zările calde.

Florile verii s-au dus
într-o lume de vis,
împreună cu norii albaștri.
Ziua-i mai scurtă.

Poveste de seară
ascultă copiii de la bunica bătrână,
toropiți de visare.

Luna trimite
cale de-argint
peste ceruri de stele.

Vântul vânează paingeni
ascunși sub pietrele dalbe;

Motanul păšește cu grijă
pe coama clădirii
ochind îن cărare
un pui rătăcit...

Alunecăm spre solstițiul de iarnă,
castane fierbinți,
mere coapte...

COCONAŞ

Cu site,
cu linguri,
„pe teren”
hâtrul țigan,
cântându-și marfa,
pe uliță trecea.

Cu basme,
cu vorbe căutate,
desaga cu mături și căușe
la piață își vindea.

Sub pălăria spartă
și spartul cojoc,
cu gândurile-i toate,
potop,
cu ochii minții,
deștept,
copiii își creștea,
și-i hrănea,
cel ce-și zicea,
Coconaș.

COMOARA DIN FEZ

Deasupra așezării,
într-o grădină
cu palmieri și păsări
lucește lacul.

Pe aceste locuri,
apa
e bogăția cea mai de preț,
comoara
ce alții ascund în mucedele pivniți.

Între uscate ziduri,
în burj,
în citadela de lut și de nuiele
cu arcuri de boltă
ce se repetă la infinit,
sultanul își ascundea
muierile și caii.
Căci apă,
caii
și copiii născuți în pace,
sunt bogăția cea mai de preț
a raselor nomade
ce stăpânesc deșertul.

CRETA

În peștera lui Zeus,
izbesc cureții scutul
larmă stârnind.

Când cornul Almateei
s-a revărsat pe pajiști,
atâtea flori,
atâtea miresme
s-au revărsat prin ierburi
iubire răspândind,
că printre fire
de cimbrisor,
albine clădesc faguri,
în cântec de colind.

În depărtări albastre
mirosul iute de foc
și de rășini
aduce chiot de mâncă
și strigăt de copii.

Piciorul alunecă pe stâncă.

Sub cioburi de antice legende
cu Minos, Radamante,
aud cum crește lumea,
aud cum de la Festos
pornește alfabetul,
și văd cum saltă corii
pe coarnele de tauri.

CUMINTE, PUIUL

Un stol de vrăbii
s-a aciuit în corcoduşul
din capătul cărării
stârnind cu larmă mare
instinctul neobositului dulău.

Un grup de mâte ucigaşe
sări să-nhaţe
puiul căzut din cuib.

Dulăul lăträ
şi mâta află că puiul
e-al nostru
şi nu-l poate lua
că-i pui cuminte!

CUMPĂNA TIMPULUI

Ziua de azi
e cumpăna fragilă
între mâine și ieri.

Fiecare din gândurile mele
e smuls din carnea clipei
murind odată cu seara.

Sămânța luminii
hrănește timpul flămând
ce aleargă făr-de-ncetare
pe culoarul veșniciei
să prindă gândul de ieri.

CUMPĂNA UITĂRII

Uitarea e balsam
între dureri.

Rănilor sufletului meu,
petice de orgoliu rănit și furie,
cusute cu firul iertării,
ar destrăma țesătura fragilă
a ființei mele,
veșnic pe marginea disperării,
uneori pe culmea bucuriei,
dar niciodată
în calmul călduț al liniștii...

CUTIA PANDOREI

Pandora păstrează speranța,
bine ascunsă.

Doar deznădejdea,
ura și frica
au înghețat Pământul.
Din cutia Pandorei
pomul iubirii
în floare,
cu roadele sale,
și bune
și rele
înmiresmează lumea,
culoare luminii dăruind.

Căci ce ar fi viața
de totul s-ar petrece
cu clipe știute
și neștiute
de timp?

DE MĂ RĂNEŞTI

De mă răneşti,
mă doare.
O vorbă de-mi spui,
mai aspră,
lacrimi pornesc.

În suflet
am atâta iubire
pentru tine,
o floare
cu strălucirea ei
de fire nestemate,
ori de lumină,
o dragoste
împletită cu dor,
şi arsă în creuzetul de foc
şi de lumină
al inimii de mamă!

DE-ACASĂ MI-E DOR

De-casă mi-e dor...
mi-e dor de luncă,
de Tonorog.
Mi-e dor de mânji
cu coama-n ploaie
alergând...
De-amurg mi-e dor,
de gustul ierbii,
sub coasă;
de toaca berzei,
de cutea aspră,
mi-e dor de pepenii cu sămburi
sub frunza din coliba veche
din capul satului.
De pala vântului prin plete,
pe dealul cu pițigoi
mi-e dor;
mi-e dor de seara
cu ochi albaștri;
de șoapta
ce cade încet,
ca frunza veche,
pe lutul prispei,
pe podmol...

DEALUL

Mai întâi pe lume a fost
Dealul din fața grădinii noastre,
punte de ierburi peste ierburi-grădini,
veșnic în soare,
caleidoscop imens,
paletă vie de culoare.

Culoarea Dealului măsura vârsta Verii
în trecerea ei către Toamnă
iscând Bunii mele
nostalgii.

Dealul era alb în iarnă;
zăpada apoi se topea,
dealul se vedea verde,
ca verdele grâului înfrățit..

Cu zilele verii,
holda-i sporea în culoare
începea a se colora galben,
se rumenea,
apoi oameni-furnici secerau,
adunau..

Un timp,
pe Deal creșteau clăi,
apoi brazde negre arate..

Cu fiecare zi cercetam ivirea
verdelui crud al grâului.

Cu fiecare zi,
oameni adunau spice în snopi
clădind căpițe pe miriști
și erau aşa de aproape
că numai un salt,
peste grădini și case
ne despărțea,
peste firul pârăului firav
străjuit de o armată de plopi,
flăcări în lumina de toamnă.

DEALUL AIUDULUI

Urc Dealul.

Foi verzi,
foi tari
crestează trupul de carne.

Tălpile ard cărâna fierbinte.

Liniștea plină de șoapte
ascunde lung sir de nădejdi,
ce apun în ceața de aur.

Trenul șuieră lin peste Vale.

Suflete pierdute de Timp
scriu cu semne de umbră
în zbor de fluturi albaștri
mesajul înșelător din vis.

DEALUL ISLII

Din dealul Islui
pădurea se zărește în fum.
Drumeagul urcă spre nicăieri.
Pietre aspre,
uitate făgașe,
urme de car,
marchează firav calea.
Sub crengi aplecate
blând curge ploaia.
Se-ncarcă pașii
greu dezlipind din tină
cărarea.
O cioară,
sub cerul de plumb,
cheamă-n zadar clipa pierdută.
Sub ceată, aproape,
sub streașina zării,
stau case pitite
și-n ferestrele oarbe
și-n plânsul streșinilor pustii
stăpână e numai
singurătatea.

DELFT

În florile albastre
pictate pe căni
și în ferestre golașe,
lumina pătrunde
săracă,
în seara de vară.

Pe căi de apă
vântul mânaș
albastre pânze
și coji de nucă.

Sub raze opace
cristale sclipesc colorat.
Saboți și patine,
uși roșii,
case înalte, înguste;

Sub coamă, în creste
catargul cu scripte
leagănă casa
ca un barcaz.

DESTIN

La vârsta alfabetului
vorbele trădează gândirea.

Timpul e o lungă cădere
în abisul de clipe.

Trecut și prezent
nasc fapte din vis.

Ecranul minții mele uimite
crează aievea imagini,
trecute intenții.

Viața e o cursă
cu etape impuse,
numită DESTIN.

DIN NOU ACASA

Lin cântă şina.

Fântâna-i cu roată,
iarba e-n floare.

Tremură lacrima pe obrazul durerii.

Drumul suie uşor prin grădini;
altă fântână,
altă pustie..

Sub obloane închise
casa e moartă..

Uşa lin se deschide;
în plâns cântă poarta.

Paşii cunosc piatra cărării
când bolta de viţă se prinde a plângere
cu boabe din soare.

Din negura casei
din negura vremii,
tremură lacrima pe chipul durerii.

DIN TREBIZONDA LA BRABANT

Din Trebizonda la Brabant
văzut-am stele călătoare,
văzut-am drumuri ce se pierd
pe albe căi strălucitoare.

Din Trebizonda la Brabant
e calea stelei căzătoare,
e firul vieții-n vânt purtat,
este mătasea foșnitoare,
e zornăit de aur,
spurcat și greu
și roșu,
iluminând în pietre,
ce seacă de iubire vetre
și le-mpietrește în ură,
mereu.

DINCOLO DE CURCUBEU

Râul în meandre se-ascunde..

Dincolo de curcubeu
cușma pădurii
sclipește verde în soare.

Vântul crengile-nstrună,
vârtejul de frunze în gheăță
ascunde albastra furtună.

Dincolo de curcubeu
răsare umbra durerii
ștergând din zâmbet,
gâze și flori,
cuiburi și frunze,
roze și spini.

Dincolo de curcubeu..

DJAMAA el-FNA

Sub raza crudă
a lămpii cu gaz
o lume de vis,
de coșmar,
se agită.
În zbucium vorbește,
se joacă,
tocmește,
înhață hulpav
munții de fructe, carne și pâine,
ulcioare de piatră
cu vin de curmale.

Cu șerpii pe umăr,
privesc mut, hipnotici,
ochi ce scânteie
pe sub turban;
promit elixiruri
de fericire,
de veșnicie și de putere.

Sub umbre de văluri,
în ritmul de fluier,
cadâna dansează.
Tobe bat ritmic.
Sângele fierbe
în ritmul de palme
și dairele.
Sângele cântă.

Lucind luna albă
palid privește
negrul abis.

Vase, podoabe, maimuțe și vraci;
pe sub portalul
casbalei de tină,
cămila ascultă,
netulburată,
lumea magiei
arabicei nopți.

GOR

Mi-e dor de vis,
mi-e dor de dealuri,
și de pășuni mi-e dor
și de izvor...

Mi-e dor de vis,
de Dealul Bunii,
de pițigoii-n zbor,
de Tonorog,
mi-e dor.

Mi-e dor de casa mea pierdută
și toate visele mă dor...

DOVER

Valuri se rostogolesc necontenit;
scoica rostogolită
pe rotundul de ape al mării.

Sătulă de apă,
burta norului se prelinge cu lacrimi pe stâncă;
fum învăluie trupuri destrămate,
urma în apă a trupului meu,
mușchi verde lucind în lumină.

Vaiet, șoapte nerostite;
oftând copacii tremură-n vânt,
valuri se rostogolesc neîncetat
spălând cu nisip plaja de stâncă...

DRESDA

Din fum și din cenușă,
pe malul Elbei,
biserica,
ea singură,
păstrează portalul său din piatră.
Dintr-un altar
cu putti de porțelan spumos și alb,
și din amvonul scăldat de aur,
se-nalță rugi de pace.
Pe sub arcade,
pe sub pilaștri
ce străjuiesc trecutul,
viața pulsează
chemând cu disperare
uitarea și iertarea.

DRUM LUNG

Drumul e lung,
povara ce-o port e albastră,
haina e udă și grea,
durerea-i fierbinte.

Sunete rup dureros
coardele trupului meu.

Lumina umple abisul.

Unde nimic nu era
acum este drumul cel lung.

DRUMUL VIETII

Pe măsură ce trece timpul
spre marginile sale,
imaginea devine tot mai limpede..
Vederea exterioară se estompează,
în timp ce miezul lucrurilor
devine din ce în ce mai clar,
ca și cum clipa supremă
ce vine,
este clipa destinului care mi-a fost hărăzit.

Mi-e tot mai clar drumul;
mi-e tot mai limpede scopul,
iar frica mi se topește
definitiv,
cu fiecare respirație
care mă duce mai aproape de țel.

DUBLIN

Harfa de oțel
se frângе în pod
peste râul de lacrimi.

Pașii părinților striviți
de călărețul apocaliptic al foamei,
copilași cu brațe ridicate,
subțiri,
aripioarele puișorilor măturați din cuib
de nemilosul dușman.

Harfa de oțel
plângе veșnic
amintirea irlandezilor alungați
de foame,
de pe tărâmul inorogului de argint
către pământul de vis
al dulcii făgăduințe.

DURERE

Când vine de la alții
durerea-i mai ușoară;
mai lesne treci
jignirea
de la străini!

Lecția vieții,
ce greu îi pricep sensul!

Clipă de clipă,
sufletul meu
învață să se frângă!

Unde-i iubirea?

E TEMPUL

E timpul să-ți întâlnești inima.

Clipă de clipă,
viața și-a oferit fericire.
Clipă de clipă,
focul și fiul său,
scrumul,
au devorat treptele
spre culmea
de unde timpul
trece dincolo
de lumea zeilor,
iar inima
deschide calea spre adevăr.

ECHINOX

E primăvară,
iară.
Fire de iarbă
țâșnesc,
ca tot atâtea speranțe
din întuneric,
din solul proaspăt
și afânat.
Muguri de soare
și de lumină
umplu de vrajă
clipa de vis.
Priviri albastre
sub nourii leneși,
smalțul din aripi
de fluturi sprințari,
sâmbure aspru
de fum,
și de jar,
cumpăna timpului
înclină spre viață,
spre vară,
iară.

ECLIPSA

Ce e tăcerea timpului?
Lipsa luminii
în viața cernută de aştri?
Ce accident ceresc
ne face să ne simțim cutremurați
între zăriind în spaimă
fiorii sfârșitului
speranței?

EFES

Din templul Afroditei,
din Efes,
doar o coloană
a mai rămas;
un martor.

O baltă cu broaște
cântă eterne imnuri
zeiței ce fu născută
din spuma
imaculată a mării.

Ce-i trupul?
Ce-i eternitatea?
Când cântice profane
batjocoresc
ce-n vreme
a fost un templu sfânt,
sfîrșenia e falsă
iar zeii sunt fantasme!

EIRE

Boabe de curcubeu
lucesc pe fir de iarbă.

Harpa de ierburi cântă..

Urmele pașilor tăi în iarba culcată,
amprenta trupului tău,
persistă
în visul de ceată..

ESSAOUIRA

Sunt mute tunurile
în fortul portughez.

Zidul de piatră
apa îl bate,
cu ură, clocotind.

Sub vântul rece,
aspru ca piatra din zid
pescăruși,
stol ucigaș,
ca vulturi hoitari
pe stârvuri de pești
plini de sânge,
tipă a moarte.

FANTASTICA PUTERE

Fantastică putere
stă-n lutul
nici fraged,
nici aspru,
ce-a zămislit
coasta de deal,
ce-i Dealul Bunii.

Din oasele de timp uscate,
arse în lutul împietrit,
e construit ca o cetate dealul,
pe vatra neamului.

Vântul îmi pleacă fruntea
sub clopot de durere
și-i plâng pe toți
ce-n suflet adastă
veșnic.

Fantastică putere
are dealul din oasele părintilor clădit:
ne-aduce-acasă
din toate locurile lumii
în care neștiința,
deșertăciunea ori trufia,
ne-a risipit.

FIORDUL SOARELUI

În ceșuri
și aburi reci,
pe valuri abia simțite,
sub stâncă sură și veche,
soarele urcă spre slavă,
hrânind cu lumină
amiaza târzie.

Seara,
sub felinarele reci,
lumina săracă
alungă cu greu
umbra de ceață.

Pala de vânt
se rotește din zare
răvășind stratul de draniță,
acoperișul pe case.

FIR DE ARGINT

Din cerul plumburiu
se cern
lungi fire de argint.
În dimineață, soarele țese
albe firele verii
pe-acoperișuri brumate de lumină.

Raza de soare
palid pătrunde
cetina
în capcana de gheață,
carapace strălucitoare de lac.

Prima zi de iarnă
ne-a făcut prizonieri
ai sufletelor împietrite
de platoșa înșelătoare a neputinței.

FIUL DURERII

Luna înșiră albe cărări;
cocoși urzesc de ziua.

Manina strânge în brațe mezinul,
Lara cea blondă se mișcă în vis.

Saltă caii prin iarbă spre dealuri.
Ei fug.
Fug de durere,
de foc,
de război.

Saltă copita prin piatra cărării.
Copiii oftează sub cerga căruței.

- Oprește! se-aude.
Lung chiot de spaimă urcă spre dealuri.
Obrazul femeii e palid, e roșu.
- Întoarce!
Omul privește femeia-n dureri;
clopuș îi sare când caii întoarnă.

Saltă caii prin pietre spre casă.
Lung gême matca.
Sulița soarelui arde și doare;
femeia coboară în hăul durerii.

Pe prispa pustie, în soare
copiii ascultă
primul scâncet al fratelui lor,
Fiul Durerii.

FIUL VÂNTULUI

Bate vântul în luncă.

În Tonorog,
primăvara crudă de muguri
încură copilul și mânzul.

Copilul aleargă
nebun ca și mânzul;
se-ntrec pe sub pala de vânt.
Copita saltă și zboară.
Sub șuier,
coama mânzul își zvârle,
în tropot el sforăie,
sare;
lung salt,
lung zbor peste luncă...

În urmă rămâne
doar trupul de iarbă
și trupul de sânge.

Lung salt,
lung zbor peste luncă...
în urmă e trupul pe iarbă,
în urmă e iarba ce plângе.

FLOARE DE PIATRĂ

Cristalul trandafiriu
desface aspre foi,
corolă de piatră
păstrând tainic
iubirea.

Floarea de piatră
păstrază clipa
de tainică speranță
din tainic izvor.

Sub val de nisip,
uitată de timp,
floarea de piatră arde,
vie comoară,
clipa iubirii.

FRUNZA

Am rupt o ramură din vișin,
iar ramura plîngea...

Am pus o floare
în cupa de cristal
a inimii mele înghețate
iar floarea a început încet să cânte
în timp ce focul îi topea
petala de cenușă și durere.

FULGI CAD

Afară cad fulgi...

Pleoape reci cad
pe clipele albastre ale ochilor tăi.

Privirea mea se destramă încet,
în gândul care topește
struna fierbinte
a arterelor mele deschise;

Clipa cade nespus de încet,
odată cu fulgul de nea
topit în genele tale.

FUM

E zarea în fum...

Lungi şiruri de păsări
negre şi albe,
trasează semne
pe cerul
umed de lacrima serii.

Pe obrazul tău,
lacrima îngheţată,
tremură
în oglinda înceţoşată
a ochilor mei de cenuşă.

GEA, MARIE

Frumoasă fată de nomad
cu trupul mîndru,
chipul smead
și ochii limpezi!

Povestea spune
că-ntr-o zi,
cu șatra poposind pe șanț,
sub ziduri negre de castel
din păpădii-mpletind un lanț,
cânta.
Când prințul
glasul măiestru auzi,
trimise s-o aducă
și în mătăsuri
și giuvaieruri,
în fată de neam o preschimbă.

În zori,
privighetoarea urcă pe ziduri
și-n zare,
spre șirul de nomazi
la orizont pierind,
privi cu ochii-n lacrimi.

Ca boarea
ce în furtună crește,
ea aruncă brățări și scumpe straie
și-n portu-i sărac și pestriț,
pe calea scrisă de lună,
ca o nebună
dansa, cântând întruna:
- „Eu portu' nu l-oi lăsa,
gea, Marie, gea!”

GHEȚARUL MURIBUND

De treci de crugul verii
și urci pe drumul trolilor,
acolo unde nici vulturii,
nici vântul,
n-ajung,
găsești un lac albastru.

Apa se-adună dintre steiuri,
din chei de piatră,
printre molizi
cu barbă sură de zdrențuiți licheni.
Acolo,
printre pietre rotunde,
de parcă valuri le-au șlefuit în veacuri,
agonizează iarna
cu diamantul ghețarului său verde
ce moare încet,
ca lumea asta toată.

GIZA

Furtuni de nisip
ridică fumul timpului
sub rădăcina antelor pietre...

Veacuri dispar
oprind memoria să curgă;
cămilele duc mii de ani
sub piece cocoașă...

Umbre se șterg
sub valuri de timp;
trupuri lucesc uscate
sub steaua Orion.

Ochii albi ai statuii plâng,
încremenite.

Sfinxul e un cățelandru
așezat de istorie
cu botul pe labe!

GLASGOW

În Scoția
cimpoiul saltă kiltul.
Bărbați puternici luptă,
cu pumnul ori barosul,
ori bolovani aruncă în ring,
apoi cu toții saltă
înveseliți de ale.

Suave blonde, ori cu șuvîte brune,
în sunetul de fluier,
își tot înalță trupul,
rotindu-se pe vârfuri.

Lucesc podoabe-n soare;
centurile scânteie.

Din catedrală,
Mungo cel sfânt,
ce cu delfinul,
inelul a găsit,
privește
și zâmbește...

GRĂDINA

Pe Dealul pe care creștea casa noastră
m-am dat iarna cu sania,
am cules vara agrișe și mure;
tata plantase coasta cu struguri.

Pe Dealul grădinii am visat
urcată,
uitată în vișin.
(locul meu preferat era de fapt în pod).

Grădinile se topeau împreună spre câmp,
străjuite de simbolice garduri:
grădina Vântului cu fiul său Mutu..
Pentru copii
gardurile nu îngrădeau nimic;
erau minunate cărări,
ale cetelor de năzdrăvani
ce ocoseau portița.

Noi nu eram copii ai străzii,
noi eram copiii grădinii.

HARFA DE PLOAIE

Picuri de ploie,
cântă pe strune.
Ploaia înşiră boabe
pe strunele harfei de apă.

Aud foşnetul frunzei cu trei foi
în iarba cu rouă.

Ceaţa are gustul de fum
şi învăluie muşchiul ud.
Vag trosnesc parcă pietre.

Muzica asta e numai
sunetul picăturii de ploie
pe struna harfei de apă.

HERMAFRODIT

În Luvru-i o statuie
ce-nfățișează
goală,
Hermafroditul,
simbol etern
al reunirii
spre ne-mplinire
a trupului perfect.

În goana fără margini
după perechea de suflet
ne depărtăm de sensul ascuns
al sufletului unic,
ce se găsește numai
în inima iubirii.

HIGHLAND

Stânci, pietre, bolovani
dorm somnul de iarnă
prin pădurea verde de vise.

În zare sclipește lumina,
roua ierbii aspre și vechi.

Mușchiul de turbă
înghite poteca.

Stânci, pietre, bolovani,
sfărâmături ale timpului,
ascund trupul rănit
a muntelui
ce păzește comoara.

IAD

Haos interior,
inferior,
întunecată angoasă,
disperare,
lipsa măsurii,
absența luminii din inimi...
Acesta e iadul?
Ce simplu
poate fi
să gonim durerea
iubind doar!

IARNA PE DEAL

Neaua s-a aşternut peste tot.

Pe Deal în sus

copiii urcă

sănii trăgând.

Îmbujorați la față

și chiuind,

se-ncarcă iute

în sănioara

ce zboară printre nămeți.

Mulți cad,

mulți râd, fac haz

și capătă cucuie.

În mintea mea,

cu amintiri

sunt anii ninși.

Imagini vechi

se iscă din ceată,

ori din fum

și urcă,

pe aripi de colind.

IATĂ IARNA!

E viscol.
Vântul poartă neaua,
rău mesager al iernii,
ce rupe crengile copacilor uscați,
încremeniți în gheăță.
Acoperișuri înecate
sub valuri de omăt
se apleacă
umil,
sub pale de gheăță,
abia ocrotind
colibe ori case.
Soarele e undeva,
sus,
dincolo de vârtelnița de zăpadă
și doar speranța,
raza de lumină a verii
care va veni odată,
ne mai poate încălzi sufletele
amorțite de spaime.

INIMA MEA

Inima-mi plânge
în fiecare picătură de ploaie
ce spală grădina înghețată...

Inima mea se strânge
în fiecare frunză arsă de ger,
scorojită, ramură veche...

Inima mea se deșiră
în fiecare rafală de vânt
pe acoperișuri pustii,
răvășind ceața albastră
a viselor din amurgul de vară...

Inima mea e pustie
ca o cochile uitată,
sfărâmată sub talpa durerii.

IRLANDA VERDE

Atâta verde
umple umbra
verde a ochilor mei!
Ceața se prelinge,
lacrimă udă,
pe obrazul verde al câmpiei.

Lumea se termină
prăbușindu-se
în stâncile Cliff of Moher;
oceانul urlă răgușit
înghițind,
bucată cu bucată,
sălbatica semetie a lumii
încremenite zadarnic.

La orizont
cerul zâmbește
cu albastra privire
a ochilor tăi.

IUBIRE

Seara coboară în vis,
printre case albastre
înșirate pe drum,
ca flori pe răzor.

Pomii scutură frunza;
vântul prin ramuri șoptește;
se-nchide portița.

Raza de soare apune
pe geana de nor,
ca o vrajă.
Lumina respiră.
Clipa vibrează.

Totu-i tăcere.
E clipa când stele se nasc,
e clipa de vis și plutire,
e sufletul meu ce răspunde
miresmei de timp.

E iubire.

IZVOARE

Oare câte izvoare mai curg
sub coasta Dealului?

Vara porneam desculți
să aducem
apă dulce-n ulcioare
de la izvorul Vânătorilor,
de la Fântâna Craiului.

Pulberea drumului ardea tălpile,
ulciorul avea o țăță pe toartă
și până acasă gustam apa ca pe-o dulce poveste..

ÎNGERI

Îngeri coboară
peste sufletul meu pustiut,
alinându-l.

În seara asta
cerul arde de dor
și iubire.

Îngeri albaștri coboară,
cad lin,
ploaie albastră
în seara de vară.

LA CASPICA, LA MAREA NEAGRĂ

Pe Caspica adie vântul;
răsfiră frunzele de ceai,
la Dagomîs.

În seara asta,
în foi de dafin ne-om scălda
și-om bea un vin de rodii.

Pe cheiul pustiu de la Bakî
briza adună flori de soare
și-nvăluie cu frunze
calea
pe care miresele jertfesc
ofranda florii lor de foc.

LA IZVOR

- Mămăruță-ruță,
cântă copila,
legănat,
pe pietre,
la izvor, lângă bunic.

- Suie-mă-n căruță,
urma în cântecel,
privind în undă
la chipul de copil.

- Dura, dura,
tot pe vale;
timpul trece,
trec călare,
tot la vale,
clipele.

Copila-i mamă azi.
Bunicul din cer privește
imaginea fetiței,
ce la izvor
își cântă iar...

FOILE TRANDAFIRULUI

Fire tremurătoare de paing
se-anină-n părul toamnei.

Soarele cade spre arămiul serii de vară;
gâze cad în somn
printre ierburi pălite..

Foile trandafirului plâng
pe umărul viței invoaalte;
fire tremurătoare de vânt
răvășesc pletele trandafirului.

În scădere de nestemătă,
bobul de rouă
e lacrima serii
ce arde ultima petală a verii.

SPRE CASĂ

Din goana trenului,
privesc spre dealuri
cum zboară,
acasă.

Velințe colorate,
brazde de orz
și de porumb
aștern cuminți
pe coaste
căi de lumină.

Cosașii își trimit
în valuri cântul
spre cer;
cosași cu torsul gol și asudat
bat ritmul
în piatra cutei.

Vite albesc în soare
spinări rotunde
sub plete de stejar.
Șoseaua coboară din Vațman
făcând rotund ocol;
sub plete de pădure
rugii de mure
așteaptă bruma toamnei.

Acoperișuri cu smalțuri colorate
și turle de biserici
se văd în vale,
în soare strălucind,
iar casele albastre
se-nșiră pe drum,
primindu-mă
cu dulce sărutare.

Lacrimi,
din cușca de piatră a inimii,
sălbatic pornesc,
încețosându-mi ochii.

LACUL

Drumul se-ntinde pe țărm..

Lacul foșnește din valuri de plumb și argint;
vântul înstrună firele ierbii
în harfa-i nebună.

Luna cade pe căi de lumină
în ape reci..

Păsări străine țipă în noapte
spre zare, departe..

LICEUL PAPIU

Din banca mea,
din rândul din stânga,
de la geam,
privesc la tabla neagră.
Colegii mei de bancă,
Mioara, ori Ivan
și cu Tamara,
noi
vom visa sub razele de soare
a dimineții de toamnă
ce poleiește turnul.

Cetatea își întoarce spre noi
zidul cărunt,
plângând dintr-un izvor
ce curge dintre pietre.
Statuia cancelistului erou,
pierdută odată
prin poduri prăfuite,
ocupă azi
piedestalul de marmură.
Urc scările de piatră
și-ntre coloane de gresie
citesc un șir de nume:
eterne corigențe,
ori premianți etern.
Sub stâlpii sculptați
și busturi,
severe portrete de ctitori,
ori savanți
ne urmăresc.
În amfiteatrul școlii,
perdele-ntunecate
prepară experiența la optică, Fresnel.

Aud cum zumzăie
mașina Wimshurst
și simt în nări
mirosul de sulf.

Printre vitrine de sticlă
și păsări împăiate,
cuburi de sare
și aşchii de gips,
un ametist albastru
îmi iscă iubirea dintâi.

În liniștea culoarelor pustii
aud și-acuma pașii
profesorilor mei,

ce printre uși înalte,
cu catalog sub braț
întră la ore.
Îi știu pe toți și-acuma,
din clasa-ntâi.

Îmi amintesc colegii din clasă,
poreclele, statura,
privirea lor
și glasul.

Colegii din rândul din mijloc,
severul Aloisiu,
timidul Gioni
și îndrăznețul Genu,
ori Iuliu cel îndrăgit
de toți.

Lângă Dorina dragă
stă Nina cea deșteaptă,
apoi Rodica blondă,
cea cu oval perfect
și cozile-mplete frumos.

Îi știu și-acuma pe toți:
năstrușnicul Bumbule,
și Suciu cel mic, Andrei...
Dar sunt atâtea nume,
atâtea chipuri vii
ce-mi umplu aievea
visul de-o clipă...

Mai e, ori s-a sfărșit?

LUMI PARALELE

Sub vraja unei lumi paralele
gesturile se repetă
în clipa de taină.

Gândurile mele curg
ca săngele
prin arterele timpului.

Focul inimii mele
dăruiește lumină
nopții de veghe.

Lumi paralele sub vrajă
repetă
singura clipă,
construind veșnicia.

MAI ŞTII

Mai ştii cum e,
când zbori,
uşor,
pe coamă de val?
Când pescăruşul tipă
cu sete de răsfăt,
în zare?

Albastre depărtări
înghit nemărginirea
şi-i totul o plutire
şi-i totul un extaz!

MARAKESH

E cerul albastru, transparent.
Grădinile lui Majorelle
tezaur sunt de viață.

Palate,
trandafirii
în raza suavă a soarelui-apune,
ascund comori de aur,
de smalț
și de esențe.

Sub cerul albastru,
blând voal de catifea,
o rază roză moare,
stingând în strălucire
mireasma parfumată
a basmelor arabe.

MĂ TEM

Mă tem
că am ajuns
în fața porții
de dincolo de timp,
în care trecutul
și prezentul
nu mai renasc în viitor.

O altă viață
se petrece,
în neștiute ritmuri,
în altă veșnicie.

MĂ-NTORC ACASĂ

Acuma,
singură mă-ntorc acasă,
sub streașina pădurii
unde în nopți albastre
m-am fost visat,
cu dor.
Mă-ntorc înspre cărarea
cu rugi de mure
și pițigoi.

Foșnește vântul iarba
uitatelor morminte.
Lumina ce pâlpâie ușor
e sufletul
ce-n stele
își caută odihna,
tremurător
și-n clipa de taină,
sătul de rătăcire
se-ntoarce-acasă..

MOARA DE VORBE

Mintea mea macină vorbe,
nisip și rugină.

Vorbele curg întruna
în adâncul învolturat
al singurătății mele,
temniță,
schimbându-și neîncetat
miezul, culoarea ori coaja
și câte-o dată vorbele plâng,
lunecând în luciri...

Inima mea e pustie de vorbe
ca o apă părăsită de valuri.

MOLLY MALONE

Stă nevasta pescarului
cu peștii proaspeți săltând
în coșul de răchită.

- Un penny pentru copiii mei,
cântă viteaza Molly și nu se dă bătută.
E mama
ce din zori aduce hrana
pentru copii și frați,
pe cheiul pescarilor
plecați,
să smulgă mării,
puțina hrană.

- Pește proaspăt!
cântă nevasta pescarului,
suflând în pumnii
țepeni de frig.

- Un penny pentru copilașii mei,
îngaimă,
învinsă de foame,
viteaza Molly Malone.

MAMEI MELE

La mormântul mamei mele
am prefirat țărână
peste golul lăsat
în sufletul meu;
gol înghețat
explodând din tăceri.

Sufletul tău răstignit
pe cuiele iubirii
sângerează
pentru fiecare dintre durerile mele.
De-acolo,
îmi trimiți
din fiecare stea,
o sărutare,
pe aripa tăcerii
cu care începe neantul.

MOŞTENIREA

Sâangele meu plânge...
În fiecare celulă,
cu fiecare fibră a ființei mele
percep durerea
trimisă peste timp,
de memoria moștenirii mele.

Sâangele meu cântă...
Fiecare fărâmă de emoție
întipărită în matricea
de carne și iubire
e azi o cicatrice,
punte prin generații,
marcajul neamului meu.

Între toți ceilalți oameni,
singur eu,
cu sâangele meu,
ce poartă poema
tuturor faptelor,
bune,
ori rele,
săvârșite de cei ce trăiesc în mine,
îl transmit
implacabil,
prin destinul speciei mele.

NAŞTEREA

Stă iarba udă
sub carapacea înghețată.
E vie!
Respiră și speră.

Stau flori și fluturi
și visează
sub alba haină de omăt...

Stau gîndurile,
albe;
stau iluzii;
nădejdi ca muguri
stau și cresc.
Sub umbra clipei
stă speranța
în cristalida ei de-argint.

Țesută-n fir subțire,
lumina
se naște azi,
din marea mister al vieții
în cea mai pură noapte.

NEAUA

Saltă cerul și pământul
de bucurie!

Mirosul zăpezii albe
învinge tăcerea
cu moliciuni de vis,
ca șalul străbunicii
și ca dantela mamei,
ca puful păpădiei
purtat pe aripi de toamnă.

E bucuria iernii
în neaua îmaculată
ce-anunță începutul
ștergând durerea, greșeala,
și aducând speranța
în inimi amorțite:
Să fim din nou copii!

NOAPTE

E noapte;
gânduri,
ca haite de hiene flămânde,
au încetat să-mi dea târcoale.

Furia și cu ura
mă părăsesc,
neputincioase,
încet,
lăsând în urmă,
tăceri.

Stoluri de bănuieți,
cu țipăt lung
își cată zborul.

Lumina mă pătrunde
din neștiute unghere
ale ființei mele,
străine și uimite
și sufletu-mi alină,
obosit.
E noapte.

NOCTURNĂ

Noaptea aduce stelele aproape.
Curat, licărul lor pur și detașat,
mă cheamă;
nădejde a gândului sfânt.

O frunză plânge în cimitirul lacrimilor mele.

Mâna ta tresare lângă inima mea..

Boarea rece ca un blestem
aduce fiori
în catedrala pustie
a tuturor iluziilor noastre.

Alunecă umbra ca o părere
printre umbrele nopții.
Gândurile noastre se destramă lichid
sub clopotul vremii.

NURNBERG

Un stol de păsări negre,
pe cerul întunecat,
ca tot atâtea griji,
tot vin,
ca pacea cumplită
a marii defлагаții,
ce-și puse pecetea pe viața din noi.

Pe drumul spre cetate,
urcăm,
pe lângă case vechi,
cu ziduri încinse de antice grinzi.

Capela de piatră
etajele arată,
balcoane sculptate
și strâmte.

Sub herburi bogate,
în sala lui,
Carol
judecă pricini;
solii așteaptă.

Fântâna frumoasă,
cu flori și cu aur,
ascunsă e-n ceață.
Vitrine
cu marțipan și jucării,
vremea serbărilor vestesc,
în târgul de la Nurnberg.
Hidos,
ca răzbunarea,
imens,
ca neuitarea,
iepurele doar
pare că păzește
orașul
și casa lui Durer...

NU-S EU...

Nu-s eu aceea
ce cuvinte aşterne,
pe foaie, aici.
Sunt vorbe
nerostite încă
de Bunii mei,
ce urcă în timp,
spre mine,
tulburându-mă...

În serile de iarnă,
reci,
ca cenuşa singurătății,
lumina din apusuri uitate,
în vorbe se naște din nou,
și cere rostită să fie.
Aud aceste cuvinte
ce urcă,
arzând cicatricea durerii,
pecete definitivă în sufletul meu
și cer să fie știute
de mine,
auzite,
de voi...

OMĂT

Sub cerul de zăpadă,
cald cade ninsoarea
și clipe de lumină
presară.

Fluturi de nea
rotindu-se,
din ceruri
aduc tăcerea clipei.

Învinsă,
durerea amintirii,
îngheată sub omăt.

Inima mea fierbinte
topește haina rece și aspră
împietrită în timp
iar lacrima fierbinte
învinge uitarea,
și cheamă din ceruri,
speranța.

OPRIND TIMPUL

Lumina se sparge în clipe;
tăcerea inundă
golul speranțelor mele.

Culoarea lichidă a nopții
explodează în căușul
trupului meu înghețat
oprind timpul.

ORANCHI

Vagoane de vite,
se-nșiră pe şine
purtând rămăşiţa
armatei învinse
spre răsărit.
Cadavrul de-alături,
păduchii şi setea,
coşmar nevisat,
mintea îngheată
refuzând să accepte.
Sub cerul de gheaţă
năpraznice geruri;
cadavre de oameni hrănid,
albesc sub zăpadă.
Hiene-cadavru
oameni mâncând
carne de om;
suflete moarte
devorându-şi carcasa.
Mai tare ca foamea,
doare dispreţul.
Umilinţa-i durere
mai mare ca frigul.
Dincolo de deşertul de gânduri,
dincolo de spaima de moarte,
speranţa,
sâmbure firav de vis şi credinţă,
viu arde-n cenuşa
sufletului nemuritor
al acestor spectre de oameni.

OXFORD, UN TÂRG

Din târgul de vite,
la vadul apei
s-a ridicat
o mânăstire.

Călugării, ce pergamente
cu pana copiau,
cu timpul,
să-mpodobească minți,
să cizeze caractere
au început.

Vlăstarele domnești
în academii
cu studii de științe
cu ore pentru jocuri,
istorii și limbi străvechi
au început să-nvețe
și reguli despre viață, onoare și putere.

Din târgul de vite...

PARIS

Piatra-n palate
respiră în şoapte.

Afară-i lumină,
e larmă,
e noapte.

Garguie prind viaţă;
portaluri despică
arcul luminii;
oraşul de piatră.

Sub clipa privirii,
din vise de noapte,
viaţa renaşte;
oraşul luminii.

PĂDUREA COCOȘILOR

Dealul era mărginit de pădure,
-Pădurea Cocoșilor-
iar deasupra își flutura intensitatea
cerul întotdeauna albastru.

Pădurea era mereu în lumină,
nici nu se putea altfel de la o pădure de deal
așezată spre soare,
iar ierburile calme străjuiau în miresme cărarea.

Din când în când
lumina fulgera în pene de fazan,
ori poate o veveriță râdea...

Dinspre cei trei stejari
până la drum,
ne rostogoleam în iarba cosită,
pe miriștea verii.

Trei stejari răzleți
păreau să fi pornit cu mesajul pădurii spre oameni.
Oamenii clădiseră Orașul;
orașul venea spre noi cu ziduri,
cu case;
etajele erau niște punți de transatlantic eșuat
în plutirea spre port,
spre limanul sigur al pădurii din Deal.

PE DÂLMĂ

Pe Dealul din nord,
pe unde venea întotdeauna ploaia de la Sidriaș,
stăteau atârnați norii.
Dealul acesta era aşternut cu livezi și cu vii,
cu grădini și case frumoase.

În fața porții noastre
se deschidea o stradă,
strâmbă,
care se termina în trunchiul unei sălcii.
Pe aici urcam dimineața spre școală.

Drumul cotea,
traversam o piață veche și animată,
treceam pe lângă zidul umed al cârciumii cu numele leului,
săltam pe sub bolta cu semnul bufniței,
fără a ști că Atena patrona biblioteca;
Clădirea avea sute de ani.
Sub bolțile porții,
am zărit într-o primăvară,
în flăcări,
un rug cu trandafiri.

Treceam apoi pe lângă o poartă mereu deschisă:
brutăria era toată numai miresme,
-peste ani acolo s-au copt colacii de moarte al bunilor mei-

Ceasul din turnul cetății părea că naște Timpul;
zvonul clopotelor inunda văzduhul.
Clopoțele sunau, sunau, umplând lumea cu clipe;
mișcarea lor îmi captiva privirea.
Dincolo de atelierul strungarului,
coteam spre curțile pietrarilor
adăpostite de zidul cimitirului urcat pe un Deal.

După ultimul cot al drumului,
școala se ivea, clădire masivă,
având herbul orașului liber regal,
săpat deasupra tuturor porților:
brațul înzăuat purtând
sabia cu înima și capul de miel.

PE DUPĂ GARDURI

Pe după garduri,
casele se-nșiră,
cu nalbe la portiță
și cu băncuțe-n drum.

Spre asfințit,
bătrânii,
icoane subțiate de timp,
ies cu povești de viață,
cu amintiri,
cu doruri.

Când fumul
se lasă peste grădini
și stele umed lucesc,
icoanele iubite
se estompează,
iar ceața
învăluie și case și uliți,
țesând în raza lunii
mireasma veșniciei.

PE PLAJĂ

Scoică uitată de soare
rotund rostogolită în val,
cochilie arsă
păstrând miezul tainic,
sidefiu curcubeu al clipei trecute.

PETALE DE LUMINĂ

Din cer,
de sus cad albe,
petale de lumină.

Din țărâna cea neagră
un fir de iarbă,
împrăștie
în vântul-copil,
un iz de bucurie.

Pleoapele mele,
rănite de lacrima luminii,
atâtă transparentă,
atât de grea povară
ascund,
că inima
se sfarmă în cioburi de curcubeu.

PIERDUT

Cine poate descrie
durerea pustiei?
ura nebună și oarbă
ce fură copilul din brațele mamei..

Nici fugă, nici clopot
timpul să-ntoarcă nu pot!

Somnul e scurtă tăcere
între pâraie de lacrimi.

Speranța nu moare;
nicicând nu pălește
în inima goală de moarte și sânge!

Durerea nu pier!
în dulcea visare
chipul pierdut se-ntrupează.
Din cețuri și fum
neuitarea pururi veghează!

PLOAIA

Vântul bate întruna
spulberând norii
pe cerul albastru al verii.

Flori galbene,
flori uscate,
vântul alungă prin ierburi,
spulberând roiul de fluturi,
albastri ca râsul unui copil.

Sunetul ploii în streșini,
e bătaia pleoapelor mele,
în ritmul fierbinte al inimii.

PODUL CU PLOPI

Sub șirul tremurător de plopi,
scânteie apa,
clipă lichidă,
timp trecător.

Pe podul de timp,
la vadul tăcerii,
trec pașii durerii,
trec vorbe de dor.

Sub plopii durerii,
sub podul de lacrimi,
trec clipele vieții
cu dulce fior.

PREAPLINUL IUBIRII

Inima mea s-a umplut
de bucuria iubirii,
lăcaș de purpură,
izvor de fiori.

Inima mea,
preaplină de iubire,
expodează în mii de petale
de flori de curcubeu.

PRIZONIERII

Cavalerii Apocalipsei cuceresc pământul.
Războiul urlă în bombe și sînge.
Pe calul său, Moartea gonește.

Arsă-i câmpia,
pustiu este Dealul.

Lungi șiruri de oameni
în lanțul absurd al robiei
își târâie trupul;
oase vii,
uitate în lume,
uitate de timp,
uitate de semenii.

Din clipa-mpietrită a nopții
sufletul lor a-nghețat în tăcere
ca într-un linșoi umed de spaime.

Viața lor e speranța
speranța lor e lumina.

Timpul a fost suspendat
la veșnicia învierii.

PRIMA ZĂPADĂ

Neaua a potopit Dealul Bunii.

Cerul e albastru ca ochii naivi de copil.
Soarele e atât de departe
în zarea luminii,
că umbra nu naște.

Copiii urcă și cad,
coboară și urcă;

Obrajii,
bujori de lumină,
ard ca zăpada-nghetețată.

Unii urcă, unii coboară;
sănii măiestru strunite
făgașe taie pe luciu zăpezii.

Unii cad, unii fac tumbe;
râsul umple văzduhul.
Copiii se bucură,
ard ca lumina tăriei
pe bolta albastră a zilei.

Când soarele calea-și coboară
Dealul umbre trimite spre sat.
Copiii alunecă-n sănii
spre basmul de seară,
spre case,
spre vis.

PUI

Pui mic,
pui dulce,
obraz de petală în floare,
spumă de lapte,
aur în plete.

Pui mic,
pui dulce,
trup Tânăr de lăstar
împins spre lumină.

Glasul speranței,
mugurul clipei,
pui mic,
pui dulce.

REFUGIAȚII

Lungi șiruri de oameni,
suflete fără speranță,
adastă sub streașina gării.
Boccele, valize,
bătrâni și copii.
În golul
născut nou în suflet
crește durerea
ultimei clipe.
Sub pleoapele arse
de ură,
de frică,
de fum,
crește lumina goală de sensuri.

Un ultim act,
primit la plecare.
Hârtia murdară
poate ascunde
comoara din veacuri,
morminte, iubiri, amintiri?

Moneda e falsă;
blestemul,
oprind curgerea timpului,
le șterge viața,
lăsând în loc
inutila pecete de scrum..

REGRET

Dureri n-am;
doar un regret
că las în urmă
neînceputa clipă
țesută
din vis,
fir de speranță pierdută
în ritmul zadarnic
al timpului șters.

Sub cumpăna zilelor
ciatura inimii
leagănă clipa
deplinei tăceri.

RING OF KERRY

Tărâmul de sud,
Eire scăldat în aur de soare,
adună din rouă,
din ieruri,
luciri nestemate.

Pe văi albastre de umbre,
flori albastre
și clopoței firavi
își clatină corola
sub mânăierea serii.

Sub rariști de pădure
foșnește adierea de basm.

Magia ceții țese legende.
Legendele ascund un magic adevăr.

Simt sufletu-mi
cum cade
pe-al timpului tăiș,
dincolo
de clipa de vis,
spre țărmul unei vieții virtuale.

RODOS

Pe locul colosului
stau azi,
coloane cu statui
de căprioare.

Pe uliți pietruite,
ce cruciați în zale
mânau înzăuații cai,
azi un bazar cu dulciuri,
cu haine și gablonțuri
își risipește larma.

Pe locul unde
ai crucii cavaleri
își căutau cărarea
cu pașii grei,
un curelar,
sub umbra smochinului
sandale împletește
cu vise de poet.

ROMA

Bisericile Mariei plâng.
Noaptea statui prind viață.
Fântânile Romei șoptesc
printre coloane
și flori.

În timp ce Nero recită,
orașul în fum scufundă,
lanțul martirilor cade,
palatul de aur dărâmă.

Pietrele drumului plâng,
bisericile Mariei sunt mute.

Pisicile Romei privesc
prefirându-și pașii pe pietre,
suflete damnate pe veci
aici să trăiască.

RUINELE DIN MURA

Nu-s ziduri de cetate!
Sunt bârne arse,
sunt scânduri goale
prin care suflă vântul.

Ce șoapte,
ce rugi,
ori fumuri de tămâie
plutesc printre icoane,
prin putrede mahrame?

Blestemul neiubirii de neam
scrâșnit din șuie vânturi,
ura de locuri și de bani,
ori pohta de preabine,
au pustiit locașul.

Mormintele stau triste
cu strigătul din urmă
spre epigoni!

Neam spulberat de patimi,
fugari din fața lipsei
blestemul se-mplinește
biserica-ți dispare!

SAINT DENIS

Cu ziduri de lumini
biserica de piatră
înalță imnuri
iubirii.

Lumina are
putere și umbră.

Lumina albă,
e adevărul lumii;
susține bolta lucrării.

Saint Denis, Amiens, Chartres.
În goticele arcuri,
zvelt frânte în înalt,
lumina își desparte
culorile-n vibrații
de prețioase pietre,
blând mângâind privirea.

Prin cântece de îngeri,
cuvântul zboară spre cerul
unde lumina,
în valuri,
iubirea izvodește.

SALZBURG

E tot orașul un cântec...

Din vitrine,
praline de la Nanerl
privesc spre suvenire.

În Mirabel,
volute de flori de vară
privirea ard
cu străluciri de smalț.

Doar vechea moară
mai spumegă în valțuri
pe un canal de piatră.

În hrubele de vinuri și cărnuri,
ce altă dată păstrau ecoul
de sunet de arcuș,
azi tinerii se-mbată
cu bere și hașış.

SCANDINAVĂ

Se lasă seara;
e soarele pe cer,
e pasărea pe ram.
Frunza șoptește în lumină.

Se lasă seara;
tot mai adânc
timpul se-groapă-n noapte.

E soarele pe cer;
lumina curge,
iar printre nouri
se mai deschide,
din când în când,
o boltă de luminoase raze.

Lucirea apei
sub soare explodează
în miliarde de culori.

E miezul nopții, aici...

SCONE

La Scone e castelul
unde pe tron de piatră fu marele ales
al triburilor scote
unite vremelnic
în timpuri de război.
Inelul său de aur
pe plete de sălbatic,
cu paloșul,
și kiltul
încoronau semețul
conducător și rege.

Azi piatra ce-a fost tronul,
e rece și pustie
și toți turișii-ncearcă,
măcar pentru o clipă
să fie regi în Scotland.

SE NAŞTE O LUME

Tresaltă cerul,
oftează pământul
de ritmul luminii
ce curge în valuri
dezlănțuite...

Pămîntul respiră,
cerul vibrează
sub struna clipei de vis.

Se naște o lume
printri-o minune
dintr-un abis.

SIMȚURI

Un pom cu poame roșii crește
în fața ușii mele
și-mi dăruie iubire
cu bucurie.

Poamele coapte
cad cu zgomot plin
în iarba înaltă și verde.

Vîntul răscolește miresme de miere
odată cu frunzele serii;
roiuri de fluturi albaștri
țes drumuri de fum
printre florile toamnei.

Aud norii trecând
pe cărările zării
și-n fiecare clipă găsesc tihna
trecerii mele în timp.

SINAGOGA DIN CAIRO

Am stat sub bolta ei de piatră
Lângă altarul
Unde Moise
Rugându-se,
În altă viață,
Ca într-un antic Ghetsimani,
Poporului ales,
Stăpânul
I-a dat un semn de ajutor.

O fulgerare de lumină
Mi-a-nvăluit ființa toată
Și am simțit răspunsul tainic
La neexprimate întrebări
Ce-mi ard în suflet
Ca un zadarnic bocet
Urcând în timp,
Din depărtări.

SINCOPA

Cu scânteieri de rouă,
în zborul unui flutur,
cu ritmul unei inimi rănite din iubire,
în mângâierea mătăsii
de şal venetian
aripa nopţii cuprinde universul.

Sub adierea petalei de mac
pe-obrazul îmbujorat al verii,
în fâlfâirea pleoapei
şi în privirea pierdută,
se naşte o sincopă,
când timpul tace.

Atât!

SPRE NICĂIERI

Trupul mi-e
toamnă aurie
ce crește
dintr-un senin albastru
născut în ploaia
de petale de cireș.

Mi-e dor să mă-nfășor
în raza lunii,
cu bruma
ce argintiu sclipește
în iarba mătăsoasă
din livezi.

Mi-e arsă gura
de sete de iubire;
o rătăcire e-n
mintea mea pierdută
zadarnic lunecând;
iar fulgurante clipe
torc timpul
încremenit de
negura uitării
spre nicăieri.

STONEHENGE

Un cerc din neolitic
cu megapietre
orientate spre soare.

O lume veche,
străvechi popoare
ce adorau lumina
în miezul iernii reci.

Pustie moștenire în timp,
supreme taine,
neștiute mistere,
nedezlegate cărți.

STRIGĂT

Un strigăt de rămas bun
umple lumea.

Un strigăt
inundă tăcerea
cu care neantul
îmi umple lumea.

Un strigăt ca un rămas bun
umple inima mea.

Strigătul meu,
oricât de tare răsună
într-o pustie surdă spre oameni,
se pierde,
luat pe aripă de îngerul tăcerii.

Un strigăt, un început
în începutul acesta de tăcere
care anunță neantul.

STUDENTI

E ziua absolvirii.
Studenti cu toci și togă
se bucură pe pajiști.

În zvâcnetul luminii din aparate
lucește bucuria.

Pe iarbă, printre pleduri,
cu sandwichuri și sticle,
sunt cărucioare și țarcuri cu copilași.
Nu-s Robert Boyle,
nu-s Hooke,
sunt studențime nouă
ce-nvață
la St. John's.

SUB DEAL

Un cuc cântă,
pierdut sub frunza pădurii.
Sticleții au căzut
în stoluri rotunde
din poala largă a dealului.

Vântul
prin iarba poienii
aduce ecoul verii
în glasul amiezii.

Raze de aur
țes marama de nuntă
a florilor albastre
înveșmântate în parfumul cald al iubirii.

SUK

Sub pânze încinse,
sub văluri de cort,
mireasma de mentă
de floare,
de fructe
promite minuni.

Şiraguri de pietre,
parfumuri de ambră,
dezmaşტ de culori;
sunt glasuri ce cântă
marfa s-o vândă,
să se tocmească,
să răguşească
din seară în zori.

TARA

Capcană de vânt,
capcana de vise.
Orele nopții,
se-îngână cu zorii.

Prin aripa timpului,
se pierde
duhul iubirii,
trupul durerii,
fumu-nșelării...

Amintirea doare ca un nisip ud
în cutele de carne ale inimii.

TARTAN

Raze de lună,
raze de soare,
fire de sânge,
fire de floare,
iarbă pe stâncă,
mușchiul de turbă,
petic din ceruri,
aripi de fluturi,
zvâcnet de ape,
luciri și culoare.

TĂCERE

Urc Dealul.
Iarba uscată alunecă sub tălpi.
În zare,
norii alunecă sub stele
închipuind imagini din vis.

O pasăre
din umbra pădurii se desprinde,
cu foșnetul de aripi
rupând tăcerea.

Din mintea mea
au dispărut durere și frica
și doar imensa tăcere
îmi stăpânește timpul
din veșnicia lui.

TIŞA

Țese Tișa sub frăgar
și bate spata
tare.
Suveica lunecă sub ițe,
lumină subțire
în zbor.
Sub rugii de mure
furnici își fac drum;
coama lui Cezar,
copita izbind,
se zbate ușor
la fântână.
Albinele cântă,
cu gânduri de dor;
Tișa țese o ie
din gânduri ce cântă
ca păsări în zbor.

TOAMNĂ

Frunzele mor arse sub ger
visând la zilele verii trecute.
Florile au ars demult
în cenușa timpului;

Ramuri golașe izbesc
fereastra mea pustie
și fiecare lovitură
răspunde unei bătăi a inimii mele...

Frunze se scutură foșnind,
arse de vântul aspru al toamnei;
flori tremură în amurgul pustiu
păstrând caldă clipă iubirii...

TOLEDO

Lacrimile Sfintei Rita
nu pot spăla atâta sânge.
Atâta carne arsă
atârnă de lanțuri
la poarta catedralei cu cele trei fațade.
Atâtia copii de alinat!
Atâtea tânguirii
se mai aud din pietre!

Pe strada sinagogii,
ce-n bursă prefăcură,
între portaluri de alabastru,
unde lumina pătrunde timid
bat filigran de aur.

Sub ritmuri de copite,
catâri mărunți ne poartă
spre casa cretanului din Fodele,
cel care a pictat
cu deget de lumină
sfinți cu prelunge fețe
ca razele divine,
trimis de creator,
să spele
păcatul de neuitat al morții.

Printre uscate pietre,
ca săngele de roșii,
șacalii răzbunării
adulmecă regrete.

TRECERE

lată,
lumina își țese nărama de seară.

Ochii mei
văd frunza,
văd cerul;
sufletul meu e plin de iubire
pentru infinitul de aur,
murmur al șoaptelelor vieții.

Mintea mea percepse sincopa
clipei de trecere
între lumi
și-mi opresc răsuflarea
în suprema și definitiva decizie.

TROIA

Eu nu ştiu de-i asta Troia!

Ştiu doar că straturi
de murdărie și cenușă
ascunse stau aici,
sub alte straturi
de urme de om;
și sub cenuşa de ierburi,
de găuri în pietriș
și cioburi,
stau valuri de oase potopite
de prăpăd;
și alte cete de oameni
cu râvna lor păgubitoare
le-au scormonit,
stârnind război cu veşnicia.

Eu nu ştiu de Homer
păși pe-aici vreodată-n viață!
Noi azi scurmăm cu hulpav sârg
morminte de strămoși,
cenușă arsă,
sub pași de oameni.
În drumul nostru strâmb,
nemernic,
noi liniștea le-o tulburăm.

Câștigul nostru e vremelnic...

TU

Noaptea
e densă de sensuri;
imagini se-ncheagă
din fum,
ori din nimic,
în singurătatea tăcerii mele.

Viața din vis
îmi fură clipa.

Aproape c-am uitat.

O rază de lună,
ce se țese
printre copacii desfrunziți,
coboară
din cerul Tău,
spre mine,
ștergând regrete,
printre atâtea patimi
și îmbuibări străine,
uitând și furii,
uitând și doruri,
spălându-mi veșnicia
de zgura neputinței.

ULTIMA CHEMARE

Iubire,
durere,
vorbe către abisul de tăcere din ființa mea
se prăbușesc.

Un strigăt ultim:
durere,
iubire..

Dinspre albastrul
fără de margini
ochii tăi îmi trimit ultima rază de soare
din univers.

UN DRUM

Un drum e viața,
urcuș ori prăbușire în abis;
trăire și minciună
tot una e
în timpul suspendat.

Speranță ori deznădejde?
Iată ce căi găsești de cauți!
Dar dacă vrei
să simți pulsând viața
în ritmul timpului
ce curge în artere,
vei împleti trecutul
cu clipa veșniciei
într-un perpetuu extaz,
într-o continuă magie!

UNIVERSURI

Stau întinsă pe iarbă
strivind universuri
de gâze și ierburi;
viață ce naște viață.

Universuri de gânduri,
formă și spirit,
strivesc implacabil,
prin singurul meu univers cunoscut.

URQUHART

Spre mlaştini pornim.
Urquhart, Glencole, Lomond.
Din ceaţă
ce piatra o linge,
se smulge firul de muşchi,
prea verde în lumina săracă a dimineţii.

Scaieţii toţi sunt vineţi
în marea de iarba cenuşie
mustind de ploaie.

Spinări rotunde
de dealuri ancestrale,
urme tocite de munţi,
ascund viroage cu ape
supte-n bulboane.

Turme de oi, placide
şi câinii flocoşi ca oaia,
cu negrele picioare
şi capetele negre,
pasc paşnic printre pietre
în sunet de cimpoi.

VALEA RECE

E rece Valea.
Pe muchea de deal
pădurea alunecă din timp
cu foșnet și șoaptă de frunză.

Valea e rece;
rece e inima secată
de izvorul fierbinte-al iubirii.

Clipa singurătății
adusă de pala pustie a vântului
vestește
începutul sur
al iernii din Vale.

VALER

Trandafirii târzii
ard în grădina pustie..

Pașii tăi se aud în liniștea serii
pe cărarea înzăpezită a viselor mele.

Amintirea săruturilor tale
topește sufletul iernii.

Mâna ta aspră
rotund iubește țărâna fierbinte.

Petale albastre,
ochii tăi ard tainic,
dincolo de neguri.

VECINII ȘI STRADA

Casa de-alături privea spre noi cu o galerie lungă de lemn
pe care se deschideau uși.

La etaj locuiau patru familii,
fiecare cu copiii,
bătăile, bețiile,
acordeonul,
dramele și bătrânele sale.

La "souterrain" se trăiau niște bătrâni de poveste:
tanti Ida avea mereu ceva dulce în ulcica albastră,
Rudi baci avea povestea stofelor vândute în lunga lui viață.

Împreună cu familia noastră,
cu familia brutarului,
a zugravului
și a croitorului,
alcătuiam o mică lume ca-n povești.
Pe stradă mai locuiau: Balint, cârciumar-tutungiu,
un fost arhivar,
amic cu bunicii,
singurii români de pe stradă,
puzderii de case sărace cu copii,
o curte cu familii de evrei,
a căror durere pentru familiile lor
spulberate în flăcări
o simteam arzând fără de margini...

Mai era o fabrică ce făcea brânză din lapte,
butoaie încărcate în căruțe lungi, de povară;
căruțași beți și îndobitochiți de viață
băteau sălbatic caii să urce pe Deal;
durerea lor îmi umplea ochii de lacrimi
și gura de fieră;
Copiii săraci erau trimiși aici după zer, ce ținea loc de lapte.
Erau mulți copii fără ghete;
vara nici nu prea purtam încălțări...

Într-o vară,
visându-se aviator doborât în picaj
Tuda a dat foc şirei de paie,
intrând astfel în istoria orală a străzii.

Iarna venea cu Vicleimuri jucate din casă în casă,
cu turte dulci atârnate în bradul de iarnă.
Pentru mine,
iarna era anotimpul cu gust de turture
un anotimp al libertății depline,
o vacanță prea lungă în care mă eram Mărunțica
sau visam că îmi ofer inima ca Danko,
trezindu-mă singură,
cu febră și lacrimi.

În Gura Uliții era o cârciumă,
o farmacie cu vitrina de cristal fațetată,
un magazin cu două uși,
de unde se cumpăra ulei și marmeladă-n lădiță..
Strada noastră era strada Agricultorilor,
gospodari ce trăiau din grădinile Verii
în colțul acesta de târg,
familii de gazde,
țărani strămutați din câmpie și Dealuri.

Duminica,
Buna își punea rochia de mătase,
pantofii cu toc și cu glanț,
își lua năfrămuța și pleca la biserică
să se întâlnească cu Dumnezeu
și cu prietenii ei de o viață.
Mie imi aducea negreșit
o fărâmă de presură cu miros de busuioc,
ca toată ființa ei să mărunțică.

VENETIA

Valuri murdare izbesc în Rialto,
gondole negre brăzdează Judecca.

Miresme și sticlă,
dantele și măști,
culoarea de soare
durere,
sudoare
și râs.

Sub fața de farduri
ascunsă,
o lume se cerne,
o lume plătește,
viața de vis și iluzii.

Prostituata Veneție
stăpâna mărilor,
regina curvelor,
scursoarea orașelor,
Banii-i primește.

VERSAILLES

Prea multe oglinzi,
prea multe poleieli;
mătase e prea multă
și bronzuri și papier mache!

Prea multe pietre
pe mese,
prețioase!

Afară caii de bronz ai lui Apolo
salută soarele în goana lor spumată.

Statui de marmură lascive,
cu verde muced haina lor lucind,
ascunse în frunzișuri...

Cum vor fi răsunat
alămuri, corni de tablă,
în fluturul bogat
al pălăriei cu bogate pene
a veșnic nespălatei
amante "en titre" a regelui galant?

VIENA

Ne-ntâmpină Viena
cu vesel vin
din via nouă,
din Grinzing.

Pe serpentine rulăm
lăsând în urmă
sedii moderne,
sofisticate tehnologii.

Din miezul vechii Viendabone,
din Hofburg,
ne privesc
călare vreo câțiva împărați,
împlătoșați.

În aur mult pe arcuri și coloane,
din capiteluri în baroc semet
privește palatul de sub dealul
cu glorieta,
puștie în vânt.

Caretele adastă
pe lângă Dom,
iar caii,
cu pălării de paie,
își tropotă mazurca.
Inelul de șosele de promenadă,
vechi,
e azi ticsit de oameni
veniți să vadă Ringul.

Din Praterul ce străjuiește urbea
cu ochiul viu al roții mari,
până la primăria mândră
de a Athenei slavă,
sau între mari palate
cu galbenul de Schonbrunn,
cu aurul baroc,
împărăteasa mamă Terezia
spre arte și științe
sus, de pe tron privește.

Dantela țesută în fier forjat
desparte portaluri de palate;
o umbră cade pe caldarâm,
pe lângă scara
unde Pinocchio se-ascunde
sub felinar.

VORBE

Atâtea vorbe fără rost
mă ning,
ca tot atâtea ierni;
atâtea vorbe în zadar
cu sensul lor prolix
mă-neacă,
mă copleșesc cu nesfârșirea
gunoiului din sens și forme!

Cuvinte vechi,
cuvinte negre,
mă ustură ca neputința,
furându-mi clipele frumoase,
lăsând în loc doar neștiința.

WADI

Din culmile bătrâne
ninse de nea,
din veșnic albinde depărtări
din Munții Atlas,
torente spumoase
se pierd
în wadi pustii,
în drumul lor spre oaze.

Curmalii mândri,
străjerii deșertului,
cu fruntea în cerul de foc,
aplecă umbra lor puțină.

Nomazii stăpâni în deșert
își pasc zănatice capre
urcate în crengi de argan
cu frunzele pline de soare.

CUPRINS

ABIA AZI
ACASĂ
AI PLECAT
AJUN
AM ALES
AM PLÂNS
AMURG SCANDINAV
ANOTIMPURILE BUNII
APROAPE VIS
APUS
ATHLON
BANII
BEJENARII
BIBLIOTECA BODLEIANĂ
BOTOG
BUNILOR MEI
BUNRATTY
CAII RĂZBOIULUI
CALEA TURMELOR
CALEA TROLILOR
CAMBRIDGE
CANTERBURY
CAPADOCIA
CARTE NOUĂ
CASA ANEI
CAUT MEREU
CEAȚA DE TOAMNĂ
CENUȘAREASA
CHAKRA
CHIPUL FERICIRII
CLIFF OF MOHER
CLIPĂ DE SEARA
COCONAŞ
COMOARA DIN FEZ
CRETA
CUMINTE PUIUL
CUMPĂNA TIMPULUI
CUMPĂNA UITĂRII
CUTIA PANDOREI
DE MĂ RĂNEȘTI
DE-ACASĂ MI-E DOR
DEALUL
DEALUL AIUDULUI
DEALUL ISLII
DELFT

DESTIN
DIN NOU ACASĂ
DIN TREBIZONDA LA BRABANT
DINCOLO DE CURCUBEU
DJAMAA el-FNA
DOR
DOVER
DRESDA
DRUM LUNG
DRUMUL VIETII
DUBLIN
DURERE
E TIMPUL
ECHINOX
ECLIPSA
EFES
EIRE
ESSAOUIRA
FANTASTICA PUTERE
FIORDUL SOARELUI
FIR DE ARGINT
FIUL DURERII
FIUL VÂNTULUI
FLOARE DE PIATRĂ
FRUNZA
FULGI CAD
FUM
GEA, MARIE
GHEȚARUL MURIBUND
GIZA
GLASGOW
GRĂDINA
HARFA DE PLOAIE
HERMAFRODIT
HIGHLAND
IAD
IARNA PE DEAL
IATĂ IARNA!
INIMA MEA
IRLANDA VERDE
IUBIRE
IZVOARE
ÎNGERI
LA CASPICĂ, LA MAREA NEAGRĂ
LA IZVOR
FOILE TRANDAFIRULUI
SPRE CASĂ

LACUL
LICEUL PAPIU
LUMI PARALELE
MAI ȘTII
MARAKESH
MĂ TEM
MĂ-NTORC ACASĂ
MOARA DE VORBE
MOLLY MALONE
MAMEI MELE
MOȘTENIREA
NAŞTEREA
NEAUA
NOAPTE
NOCTURNA
NURNBERG
NU-S EU
OMĂT
OPRIND TIMPUL
ORANCHI
OXFORD, UN TÂRG
PARIS
PĂDUREA COCOȘILOR
PE DÂLMĂ
PE DUPĂ GARDURI
PE PLAJĂ
PETALE DE LUMINĂ
PIERDUT
PLOAIA
PODUL CU PLOPI
PREAPLINUL IUBIRII
PRIZONIERII
PRIMA ZĂPADĂ
PUI
REFUGIAȚII
REGRET
RING OF KERRY
RODOS
ROMA
RUINELE DIN MURA
SAINT DENIS
SALZBURG
SCANDINAVĂ
SCONE
SE NAŞTE O LUME
SIMȚURI
SINAGOGA DIN CAIRO
SINCOPA
SPRE NICĂIERI

STONEHENGE
STRIGĂT
STUNDENȚI
SUB DEAL
SUK
TARA
TARTAN
TĂCERE
TIȘA
TOAMNĂ
TOLEDO
TRECERE
TROIÀ
TU
ULTIMA CHEMARE
UN DRUM
UNIVERSURI
URQUHART
VALEA RECE
VALER
VECINII ȘI STRADA
VENEȚIA
VERSAILLES
VIENA
VORBE
WADI